

Ik
denk
dat
het dit
einde
is

maren
STOFFELS

Omdat je vanaf de allereerste letter in dit verhaal geloofde.
Mandy, deze is voor jou.

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Maren Stoffels

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Stefan Neeven

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6766 9 / NUR 284/285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Lotte

De eerste keer dat ik Maas zag, regende het. Ik had toen nog geen idee wie hij was en dat hij mijn leven voorgoed zou veranderen.

Mijn vlecht was nat en zwaar van de regen, die steeds heviger werd. De school was net uit, maar het leek wel nacht. Ik slalomde om de plassen in een poging mijn nieuwe laarzen droog te houden. Thuis zou ik een grote kop thee zetten en in mijn vensterbank kruipen. Hopelijk was Vimmer er. De zwarte kater klom steeds vaker mijn kamer binnen. Ik had geen idee van wie hij was, maar hij voelde van mij.

Ik liep langs de hekken rond het bouwterrein. Toen we nog klein waren, gingen Nout en ik vaak leegstaande gebouwen binnen. We vonden lege sigarettenpakjes, oude kranten en één keer een condoom.

Het hek stond op een kier. Misschien kon ik binnen even gluren, en het was er in elk geval droog. Ik wurmde me door de spleet en zag het betonnen geraamte. Er zaten nog geen ramen of deuren in, maar dit werden vast en zeker chique appartementen.

Ik stapte over de drempel en de geluiden van de straat verdwenen naar de achtergrond.

Wat stonk het hier. Ik hield mijn hand voor mijn neus, maar het hielp nauwelijks. De zurige lucht herkende ik meteen: bier. Ik schopte een leeg blikje aan de kant en er schoot een kat weg. Vimmer! Wat deed hij hier? Was dit soms de plek waar hij sliep als hij niet bij mij was? Nu ik erover nadacht, had Vimmer geen bandje om. Nieuwsgierig ging ik achter hem aan. Hij bewoog zich geruisloos over de betonnen trap naar de eerste verdieping.

De bierlucht werd hier vermengd met die van urine. De ramen waren afgedekt met zwart bouwplastic en het voelde benauwd. Nog voordat mijn ogen konden wennen aan de donkere ruimte, klonk er een stem uit de verste hoek.

‘... D-doe jij hier?’

Maas

De eerste keer dat ik Lotte zag had ik barstende koppijn. Ik had toen nog geen idee wie ze was en dat ze mijn leven voorgoed zou veranderen.

De biertjes hadden hun werk gedaan, ik had de hele nacht doorgeslapen. Mijn slaapzak rook muf, naar mezelf waarschijnlijk. Mijn koppijn was ondraaglijk. Ergens klonk het geluid van een weggrollend blikje. Veel te hard. Ik kreunde. Er kwamen voetstappen mijn kant op. Politie? Ik kwam overeind. Slecht idee. Nog meer steken in mijn kop.

Nu was de persoon boven. Geen politie dus. Die klootzakken schenen altijd met een zaklamp in je gezicht.

'... D-doe jij hier?' Ik klonk verdomme nog steeds dronken.

De persoon hapte naar adem, wat ik dapper vond, aangezien ik daar ergens had staan pissen.

Er werd iets weggetrokken. Plotseling scheen er fel licht in mijn ogen. Ik kreunde opnieuw.

Toen zag ik een meisje. Een meisje van mijn leeftijd. Een paar jaar jonger misschien. 'Wie ben jij?' Ze kon nog praten, maar zag er bang uit. Haar gezicht was wit en uit de punt van haar vlecht drupte regen op haar jas. Ze was doorweekt zag ik nu, van top tot teen. En ze was knap. Ik zou het niet erg vinden als ze zich nu uitkleedde om haar kleren te laten drogen. Maar dat deed ze niet, ze bleef staan druppen boven aan de trap.

'Maas.' Ik stak mijn hand uit, maar ze verroerde zich niet. 'En jij?'

'Lotte.'

Dat was vast niet haar echte naam. De meeste mensen liegen tegen zwervers. Nee, ik heb geen kleingeld. Sorry, ik kan je niet helpen, ik ben onderweg naar een afspraak. Nee, je kan niet meerijden, ik ga richting vrienden en dan zit de auto vol.

'Lig ik soms in jouw nieuwe slaapkamer?' vroeg ik. Ze snapte me niet.

'Wat doe je hier?' vroeg ik daarom maar.

'Ik was... nieuwsgierig.'

Ik ging wat meer overeind zitten en sloeg de slaapzak open. 'Dus...'

Ik krabde aan mijn kruis. Het jeukte, ik moest maar weer eens een douche opzoeken. Hoeveel dagen geleden was het dat ik mezelf voor het laatst had gewassen?

Lotte deinsde achteruit. Het was maar een klein stukje, maar het ontging me niet. Dacht ze soms dat ik iets van haar wilde? Ik was die bange blikken zat. Mensen liepen in een grote boog om me heen. Hoe kon alles in een paar jaar tijd zo veranderen?

Mijn oog viel op het zilveren medaillon dat om Lottes nek hing. Het bungelde vlak boven haar borsten. Ik zou dit meisje écht een reden

geven om bang te zijn!

‘Dus...’ zei ik opnieuw. ‘Je bent hier alleen en niemand weet dat je hier bent?’

Ze knikte langzaam.

‘Luister, schatje,’ deed ik er nog een schepje bovenop. ‘Je moet iets voor me doen.’

Lotte

Als ik om hulp riep, zou mijn stem dan boven de regen uit komen? Vimmer was nergens meer te bekennen, we waren met z’n tweeën.

‘Luister, schatje.’ Maas schopte de slaapzak van zich af. ‘Je moet iets voor me doen.’

Na zoveel biertjes kon hij niet helder zijn. Maas krabde opnieuw aan zijn kruis. Als ik verhalen over verkrachtingen las, dacht ik altijd dat zoiets mij nooit zou overkomen. Maar nu stond ik hier, midden in een verlaten bouwproject, tegenover hem. Mijn hart klopte in elk deel van mijn lichaam.

‘Wat zeg je ervan?’

Ik deed een stap naar achteren en pakte de trapleuning beet. Maas stond op en liep naar me toe. Ik wilde me omdraaien en wegrennen, maar mijn benen werkten niet mee.

Maas bekeek me van top tot teen, alsof hij me wilde proeven. Ik deed mijn ogen dicht. Dat deed ik altijd als ik iets eng vond. Alsof het hielp. Alsof Maas weg zou zijn als ik mijn ogen weer opendeed.

‘Wat ben jij lekker, zeg.’ Hij fluisterde. Ik verwachtte elk moment twee handen op mijn borsten of tussen mijn benen. Mijn hele lijf bevroor. De geluiden van buiten leken van een andere wereld te komen. Hierbinnen was het koud en tijdloos.

Maas lachte. ‘Doe in godsnaam je ogen open, Lotte.’

Mijn naam was bedoeld voor mijn moeder en mijn vrienden, maar zeker niet voor hem. Ik deed mijn ogen open. Maas was geen stap dichterbij gekomen en hield een sigaret in zijn hand.

‘Wil je er ook één?’

‘Nee.’ Mijn stem klonk schor.

‘Je rookt zeker niet?’ Maas blies de rook uit. ‘En je drinkt zeker ook niet?’

Ik zweeg. Wat wilde hij van mij?

‘Ik ga je niet neuken,’ zei hij plotseling. Dat ene woord klonk lomp en hard. ‘Daar was je bang voor, of niet soms?’

Mijn handen zweetten nog steeds.

‘Het regent,’ zei Maas en hij liep naar het raam. ‘Balen.’

Dat hij van neuken overstapte op het weer, voelde belachelijk. Alsof het niets was. Wie was dit? Aan zijn spullen te zien, leek Maas een zwerver, maar daar was hij toch veel te jong voor?

‘Moet je het niet vragen?’

Ik keek op. ‘Wat?’

‘Of ik honger heb.’ Maas zuchtte. ‘Dat vragen ze allemaal.’

Ze, ik wist niet wie hij daarmee bedoelde.

‘Heb je honger dan?’

‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’ Maas schoot zijn sigaret tussen duim en wijsvinger naar buiten. ‘Kom maar op.’

Ik ritste mijn rugzak open. Vanochtend had ik drie boterhammen ingepakt, maar ik had er nog eentje over met kaas, ei, komkommer en tomaat.

Toen ik de boterham uit het plastic zakje wilde halen, schudde Maas zijn hoofd.

‘Laat er maar inzitten.’

Hij pakte het broodje aan zonder te bedanken en stak het in de zak van zijn grijze hoodie. Hij liep terug naar zijn slaapzak en ging in kleermakerszit op de grond zitten. Ik wist dat het verstandiger was om weg te lopen, maar iets hield me op mijn plek. Maas stak een tweede sigaret op en bekeek me opnieuw.

‘Heb je een vriendje, Lotte?’

Ik voelde dat ik kleurde. Waarom vroeg hij dat? Nog één opmerking over seks en ik was alsnog weg.

‘Nee.’

‘En dat medaillon dan?’

Ik keek naar beneden. Zelf kon ik het hangertje nét zien. Het bungelde boven mijn borsten. Keek Maas daar soms ook naar? Ik sloeg mijn armen voor mijn lichaam.

‘Gekregen,’ zei ik kortaf.

Maas stak zijn hand uit. ‘Geef eens?’

Ik had mijn medaillon nog nooit afgedaan. Wat nou als hij hem niet meer teruggaf?

‘Ik steel hem heus niet,’ zei Maas ongeduldig.

Als ik weigerde, wat zou hij dan doen? Ik peuterde onhandig de sluiting los en gaf de ketting aan Maas. Mijn hals voelde licht, veel te licht, zonder het gewicht van de hanger.

Maas draaide het medaillon rond in zijn hand. Hij zou hem openmaken, natuurlijk. Iedereen die ik ontmoette, wilde weten wat er in dat medaillon zat. Emma had het eerste schooljaar wekenlang aan mijn kop gezeurd, maar ik liet niets los. Dit was iets van mij alleen.

‘Vreemd,’ zei Maas ineens. ‘Dat je geen vriendje hebt.’

Beneden klonken stemmen. Ik keek schichtig achterom, nog meer zwerfers? Misschien was dit wel een ontmoetingsplek...

Maas sprong op. Hij begon als een gek zijn spullen bij elkaar te zoeken. Slaapzak oprollen, rugzak met legerprint om, pakje sigaretten in zijn broekzak. Hij schopte de bierblikjes opzij en op dat moment kwamen er twee agenten boven, een man en een vrouw. Ze keken verbaasd van Maas naar mij en weer terug.

‘Wat moet dat hier?’ De mannelijke agent keek geïrriteerd naar Maas. ‘Dat is nu al de tweede keer, *knul*.’

Maas was jong, maar ik vond hem absoluut geen knul. Hij staaarde naar mij, of nee, hij staaarde naar de trap. Wilde hij vluchten? Ik deed automatisch een stap opzij om hem een kans te geven, maar de vrouwelijke agent handelde snel. Ze blokkeerde de weg voor Maas en pakte haar handboeien van haar broekriem.

‘Ga je zo mee of moeten we je boeien?’

Maas schudde zijn hoofd. ‘Ik ga mee.’

Ik keek naar mijn medaillon, dat hij nog altijd in zijn hand had.

De mannelijke agent knikte goedkeurend. ‘Heel verstandig.’

Maas was in twee passen bij het raam, waar ik het plastic had weggetrokken. Ik hoorde mezelf naar adem happen toen hij naar buiten sprong.

Maas

‘Ga je zo mee, of moeten we je boeien?’

Die trut had me al een keer eerder betrappt deze week. Werd ik slordiger of werden zij beter? Het lag vast aan mij. Ik viel teveel op, dit werd gevaarlijk. Nog even en ik zou weer terug zijn op de plek waar ik absoluut niet wilde zijn.

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik ga mee.'

De mannelijke agent knikte goedkeurend, wat me razend maakte. Hij deed zo superieur dat ik hem het liefst met zijn eigen pistool in zijn knieschijf had geschoten.

Ik keek naar het raam, waar ik gisterenavond een container met afval onder had zien staan.

In twee tellen was ik bij het raam en sprong. Mijn slaapzak hield ik voor mijn borst, in de hoop dat hij mijn val zou breken. Voor ik besepte wat ik deed lag ik al in de container. Er ging een steek van pijn door mijn been, maar verder kon ik alles nog bewegen.

Ik hoorde de paniekerige stem van Lotte, die zeker dacht dat ik te pletter was gevallen. De agenten vloekten. Nog even en ze waren beneden, dan kreeg ik alsnog die boeien om. Ik moest maken dat ik wegwam, en snel.

Ik kwam overeind en kroop uit de container. Tijd om de viezigheid van mijn kleren te slaan had ik niet, ik wurmde mezelf door de kier van het hekwerk. Het regende nog steeds en er waren nauwelijks mensen op straat.

Waar moest ik heen? Ik sloeg blindelings rechtsaf en rende naar de markt, in de hoop dat daar meer mensen zouden zijn zodat ik op kon gaan in de menigte. Onderweg keek ik drie keer om, maar er was geen spoor van de agenten. Die waren vast te lui om te rennen.

Op de markt was het uitgestorven. De laatste marktlui pakten hun spullen in, ik had écht lang geslapen...

In een poging droog te blijven liep ik dicht langs de huizen. De herfst was in volle gang, de winter was in aantocht. Waar moest ik slapen als het straks ging vriezen? Niet aan denken. Zover was het nog niet. Het belangrijkste was nu om op te drogen en mijn been te bekijken. Die sprong in de container was een dom plan geweest. 'Eerst doen, dan denken,' zei mijn mentor altijd over mij. Ze was een van de weinigen geweest die tot het eind toe aardig had gedaan, maar ik was water voor haar. Hoe erg ze ook haar best deed, ik glipte altijd tussen haar vingers door.

Ik zocht een portiek op en legde mijn spullen naast me neer. Toen merkte ik pas dat ik iets in mijn hand hield. Ik vouwde hem open en zag het medaillon van Lotte. Onderweg had ik er zo hard in geknepen dat de afdruk van het kettinkje in mijn hand stond. Dus daarom had ze zo hard

gegild. Het ging haar niet om mij, maar om haar sieraad. Natuurlijk.

Nu moest ik iets doen aan de pijn in mijn kuit. Hoewel ik bang was voor wat ik aan zou treffen, rolde ik mijn broekspijp op. Een roestige spijker stak diep in mijn vlees. Het deed me duizelen. Hoe ver zat dat ding erin? De spijker moest eruit, hoe dan ook. Misschien kon ik eerst nog een paar biertjes halen om mezelf moed in te drinken? Nee, ik moest geen mietje zijn. Eerst doen, dan denken, zo was het toch?

Ik leunde iets achterover en pakte de spijker tussen mijn wijsvinger, middelvinger en duim beet.

'Kloteding,' zei ik en toen trok ik. Het begon te bloeden alsof ik de stop uit een bad had getrokken. Verwoed zocht ik naar iets in mijn rugzak om de wond te stelpen. Mijn oog viel op het servetje dat om de boterham van Lotte zat. Het papier kleurde meteen rood toen ik het op mijn kuit drukte. Niet naar kijken, gewoon doorgaan. Ik haalde een elastiekje van mijn pols en deed het om mijn been.

Ik keek naar het broodje van Lotte. Het water liep me zowat in de mond. Als ik dit nu opat had ik geen avondeten meer, maar mijn maag rammelde. Ik had door twee maaltijden heen geslapen!

Ik zette mijn tanden in het broodje. Binnen twee tellen was het op. Zelfs zonder mayonaise smaakte het heerlijk.

Mijn maag was nog lang niet gevuld, maar dit was beter dan niets. De pijn in mijn been zakte iets weg en ik rolde mijn broekspijp weer naar beneden, waardoor mijn broek rood kleurde.

Ik bekeek het medaillon nog eens goed, dat verrassend zwaar aanvoelde. Het was ingegraveerd met sierlijke lijnen en had een ronde vorm. In mijn hand was het mooi, maar bij Lottes borsten stond het nog veel mooier.

Waar zou ze nu zijn? Werd ze nog ondervraagd door de politie of zou ze alweer thuis zijn? Waarschijnlijk stond ze al onder de douche, om de kou van de regen weg te spoelen. Het beeld van Lottes naakte lijf drong zich op. Haar handen die haar lichaam insopten, haar ogen gesloten... Meestal fantaseerde ik over onbereikbare modellen die er allemaal hetzelfde uitzagen. Blond met grote tieten. Maar Lotte was anders.

Ik werd kwaad op mezelf. Aan haar denken had geen enkele zin. Ik zou dat meisje nooit meer zien, deze stad had zoveel inwoners en zij was er slechts één van.